

Функції такої організації, як Адміністрація малого бізнесу можуть бути розподілені між декількома державними структурами. Такий підхід застосовується у країнах ЄС, де більше, ніж 20 мільйонів малих та середніх підприємств складають 99 % всього бізнесу [3]. В малому та середньому бізнесі зайнято 2/3 працівників Європи. Основні принципи політики ЄС стосовно підтримки малого бізнесу вказано в Small Business Act for Europe. В Європі державна фінансова політика підтримки малого підприємництва реалізується в основному шляхом гарантування, проте в окремих випадках, можуть також надаватися і прямі державні гранти.

У країнах Європейського Союзу реалізується велика кількість програм підтримки малого бізнесу, серед яких варто виділити COSME та програми Європейського Союзу з мікрофінансування за участю Європейської комісії, Європейського інвестиційного фонду та Європейського інвестиційного банку. COSME – це набір тематичних проектів та програм на період з 2014 по 2020 роки із загальним бюджетом 2,3 млрд євро. Вона доступна для України на 2017-й рік і складається із 22 підпрограм.

В Україні державна підтримка здійснюється Українським фондом підтримки підприємства. Він надає наступні види фінансової державної підтримки: часткова компенсація відсоткових ставок за кредитами, надання гарантії та поруки, надання кредитів, у тому числі мікрокредитів, для розвитку власної справи, компенсація витрат на розвиток кооперації між суб'єктами малого і середнього підприємництва та великими підприємствами та ін.

Отже, малий та середній бізнес відіграє одну з основних ролей в економічному зростанні країни. Більшість держав світу впроваджують заходи щодо його розвитку та підтримки, з метою забезпечення стабільного росту та підвищення конкурентоздатності вітчизняної економіки. Подальший розвиток цього напрямку державної політики в Україні, має спрямовуватися на покращення інституційної структури та інтеграції в міжнародну економічну систему.

Перелік посилань:

1. *Key figures on European business with a special feature on SMEs [Електронний ресурс] // Eurostat Pocketbooks. – 2011. – Режим доступу : <http://ec.europa.eu/eurostat/documents/3930297/5967534/KS-ET-11-001-EN.PDF/81dfdd85-c028-41f9-bbf0-a9d8ef5134c5>*
2. *Small Businesses Drive U.S. Job Recovery [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.huffingtonpost.com/>*
3. *Офіційний сайт законодавства Європейського Союзу [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu/>*

ЭКОНОМИКА КОТ-д'ИВУАР

Голли Франсис-Арно, соискатель высшего образования (Кот-д'Ивуар)

Научный руководитель: Д.А. Горовой, д.э.н., доцент

Харьковский национальный автомобильно-дорожный университет

Кот-д'Ивуар (Берег Слоновой Кости) является членом Африканского союза, занимает площадь в 322,462 км², страна ограничена на севере Мали и Буркина-Фасо, на запад – Либерией и Гвиней, на востоке – Ганой и юге – Атлантическим океаном. Население оценивается в 26 578 367 человек. Кот-д'Ивуар имеет политическую и административную столицу Ямусукро; в то же время Абиджан является основным экономическим центром. Официальный язык – французский и валюта, франк Финансового африканского сообщества, ФАС). Страна является частью Экономического сообщества государств Западной Африки.

Страна получила свою независимость 7 августа 1960, под руководством Феликса Уфуэ-Буаньи (Felix Houphouët Boigny, первый президент Республики).

Экономика, в основном сосредоточена на производстве кофе и какао. Имеет в течение последних двух десятилетий признаки исключительного роста, что делает Кот-д'Ивуар лидером в Западной Африке.

Кот-д'Ивуар является крупнейшим в мире производителем какао и третьим по величине производителем кофе; это также самая богатая страна во франкоязычной Африке.

Кофе и какао являются основными продуктами экспорта. Кроме того, страна занимает третье место в мире как производитель кофе в течение почти тридцати лет.

Берег Слоновой Кости переживает спад производства от 250 000 тонн в 1990 году до 145 000 тонн в 1994 году, а затем поднимается на производство 250 866 тонн в 2003-2004 гг. В настоящее время является седьмым по величине производителем. Средняя закупочная цена кофе 355

франков КФА за килограмм сохранялась в течение 2003-2004 годов. Доля кофе, обработанного местной сельскохозяйственной промышленностью, очень низкая: от 3,6 % в 2001-2002 годах, она падает до 2 % от общего объема производства в 2003-2004 гг. Для получения какао Кот-д'Ивуар использует 40 % продукции крупнейшего производителя в Гане. Национальное производство достигло 1,335 млн тонн в 2003-2004 годах, доля экспорта составила 1,060 млн тонн за тот же период. Цена покупки какао у производителя увеличилась с 688 франков КФА в 2002-2003 годах до 207 франков КФА за килограмм в 2003-2004 годах, из-за спекуляций, практикуемого экспортирующими покупателями.

На севере страны практикуется выращивание хлопка: от 40 до 50 % обрабатываемой земли засаживают хлопком. Хлопок, главным образом, используется для экспорта в европейские страны. В известном смысле хлопок – «культура импорта»: после отмены рабства в Соединенных Штатах в 1807 году, текстильные компании сталкиваются с ростом стоимости рабочей силы в американских плантациях, и поэтому европейцы ввели эту культуру в африканских колониях, где она ранее существовала скромно только для местного потребления. Участки хлопка, заменяли продовольственные культуры к огорчению местного населения. Коэффициент-множитель между ценой, уплаченной местным фермерам, и ценой по прибытию в порты Европы, после того, как произведены хлопкоочистительные процедуры и упаковка оценивается в 70 %.

Каучуковое дерево представляет собой традиционный предмет экспорта. Его производство оценивается в 2004 году на 136 776 тонн, в то время как латекс на экспорт оценивается в 141 379 тонн, на сумму 88 млрд франков КФА.

Автономный порт Абиджан является государственным учреждением ивуарийского государства, которое совместно выполняет административные и общественные службы миссий государственной службы в промышленных и коммерческих операциях. Он управляется как общественное производство промышленного и коммерческого характера, и несет ответственность за эксплуатацию, управление и развитие портовых сооружений в Абиджане. Ее работа способствует 90 % таможенных доходов страны и 60 % государственных доходов. 65 % промышленных предприятий в стране работают на порт, в котором непосредственно занято 50000 человек. 70 % от ВВП Кот-д'Ивуара проходит через этот порт. При этом транзит 70 % внешней торговли внутриконтинентальных стран (Буркина-Фасо, Мали, Нигер, Чад) также приходится на этот порт. Для региона он является реальным инструментом для сотрудничества и интеграции.

ЗАХИСТ АГРОПРОДОВОЛЬЧОГО РИНКУ УКРАЇНИ В УМОВАХ ПОСИЛЕННЯ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

О.Т. Дейнеко, аспірант

ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України», м. Київ

XX та XXI сторіччя проходять під стягом посилення глобалізаційних та інтеграційних процесів – заснування Світової організації торгівлі, створення Європейського Союзу, численні міжнародні міжурядові договори з питань гармонізації регулюючих норм та інше. Зі здобуттям незалежності активну участь у цьому стала брати й Україна – вступивши у СОТ у 1993 році та підписавши Угоду про асоціацію між Україною та ЄС, Зона вільної торгівлі з яким набула чинності з 1.01.2016 р. Оскільки імплементація релевантних положень передбачає значне зниження тарифного та нетарифного захисту вітчизняного агропродовольчого ринку, важливо знайти ефективні методи та інструменти, які дозволили б у достатній мірі захистити внутрішній ринок і не допустити виникнення на ньому негативних деформацій.

Хоча регулятивні норми Світової організації торгівлі та кореспондуючих договорів і обмежують можливості встановлення тарифних та нетарифних бар'єрів своїми учасниками, багато з країн-членів користуються високими ставками імпортного митного тарифу (так, у США тарифна ставка на імпорт цукру становила 244 %, на молоко – 83 %; у Канаді на масло – 360 %, сир – 289 %, яйця курячі – 236 %) [1]. У той же час, положення вищезгаданої Угоди про асоціацію між Україною та ЄС значно зменшують спектр регулятивних можливостей держави у цьому напрямі, тому ефективно полегшити тиск імпортних агропродовольчих товарів на внутрішній ринок можливо, більшою мірою, за рахунок регулювання імпорту з інших країн, що не є членами цих об'єднань (табл. 1).